

Lectură spirituală, aprilie 2017

Săptămână de după 24 aprilie 2017

Meditație pentru întâlnirile vincentiene având ca bază lecturile de duminică 30 aprilie (Faptele apostolilor 2, 14.22-33 ; Psalmul 15 ; 1Petru 1, 17-21 ; Luca 24 : 13-35)

Învierea lui Isus și coborârea Duhului Sfânt schimbă totul în viața noastră; reînnoiesc bucuria, înlătură teama și ne dau forță ca să mergem mai departe.

Ucenicii din Emaus mergeau triști. Acesta a fost sentimentul tuturor prietenilor lui Isus după moartea lui și înainte de înviere: dezamăgire și tristețe. Și noi ne simțim de multe ori așa. Asemenea ucenicilor, avem îndoieli, suntem oboșiți de drum, ne este teamă de ceea ce ni s-ar putea întâmpla, la fel ca apostolii. Putem spune că sunt ”nopti întunecate” din viața noastră. Este un sentiment foarte omenesc!

Sentimentul de abandonare și ”noptile întunecate” sunt privilegiul sfinților, așa cum le-a simțit Maica Tereza, Padre Pio, Sfântul Ioan al Crucii, dar și Isus pe muntele măslinilor: este o suferință aducătoare de odihnă!

Isus nu-i ceartă pe ucenici pentru acest sentiment. De altfel, Isus nu-i împiedică să sufere: ar fi putut pur și simplu să facă să înceteze tristețea, dar a ales să lase să treacă trei zile de la moartea sa. Mai întâi pentru că așa era scris în Scriptură; apoi aceste zile de doliu sunt importante pentru noi, pentru a ne reînnoi și a putea astfel să ”întoarcem pagina” și să ne naștem din nou la o nouă viață pe care să o trăim altfel.

Am devenit foarte fricoși și de fiecare dată ne mișcăm repede. Vrem ca toate să se rezolve repede și nu vrem să înțelegem că fără moare nu există înviere. Isus ar fi putut, chiar de la început, de două ori, să-i prevină pe ucenicii din Emaus despre învierea sa. Mai întâi a ales să-i întrebe ”Ce anume s-a întâmplat?”, deși știa bine răspunsul. Acest lucru trebuie să ne facă să ne gândim. Apoi ”s-a făcut că vrea să meargă mai departe”. Ne permite astfel să-l invităm ”să

vină și să rămână cu noi, când se lasă seara”. Merge împreună cu noi, dar ne lasă întotdeauna să luăm noi hotărârea de a-l chema.

Învierea și coborârea Duhului Sfânt schimbă totul în viața noastră; ne redau bucuria, înlătură teama și ne dau tăria de a continua. Isus este recunoscut de ucenicii din Emaus la frângerea pâinii, iar teama și tristețea se transformă în forță și bucurie. La Rusalii Isus îl trimite pe Duhul Sfânt asupra apostolilor, iar aceștia sunt transformați. Așa cum am văzut în prima lectură, Petru era un pescar timid, l-a renegat pe Isus, dar devine cel mai bun predicator și nu-i este teamă să fie un lider al evanghelizării. Sfântul Paul este supus aceleași transformări și declară câțiva ani mai târziu ”atunci când sunt slab atunci sunt puternic”.

Vocația vincentiană are multe de învățat din lecturile de astăzi. Știm că viața este un drum spre sfințenie, ceea ce înseamnă contemplarea lui Isus, atât la sfârșitul vieții în slava sa cât și pe drumul de fiecare zi întâlnindu-l în cei săraci.

Îndoielile, oboseala, ”noptile întunecate” din viața noastră ne fac să-l rugăm pe Dumnezeu să ne dea semne că merge alături de noi. Așa suntem noi, avem nevoie de semne. Isus însă este aici, în noi, merge împreună cu noi și se arată ”la frângerea pâinii”. Spre deosebire, acum un vincentian frânge pâinea: adică pentru săraci noi suntem semnul prezenței lui Isus înviat, așa cum a făcut-o el pentru ucenicii din Emaus. Fiind noi înșine semne pentru cei săraci, Isus însuși devine semn în viața noastră, chiar dacă de multe ori simțim că se ascunde în spatele fricii noastre. De câte ori mergem să-i vizităm pe săraci și uităm că Isus merge împreună cu noi!...când intrăm în casele lor insalubre, când mergem în camere lor murdare și neîngrijite, când mergem la bolnavi în saloanele reci din spitale...

Întâlnirea cu Isus în casele săracilor ne întărește, ne face să ieșim din noi înșine și să vestim cu bucurie învierea lui Isus. Să nu lăsăm ca răul personificat de crucea amărăciunii să distrugă frumusețea lui Cristos înviat care locuiește în noi! Din slujitori triști și obosiți, cu ajutorul Duhului Sfânt vom deveni un Cleopa, un Petru și un Paul puternic, gata de luptă, slujire și evanghelizare.

Frederic Ozanam folosește experiența vizitării săracilor și a întâlnirii cu cei nevoiași ca sursă de înțelepciune și forță pentru a înțelege și propaga dreptatea socială. Prin studiile sale, dar mai ales datorită experienței personale și intime cu săracii, el devine predecesorul și inspiratorul enciclicei ”Rerum Novarum” scrisă la 40 de ani după moarea lui de papa Leon al XIII-lea, ca prim document oficial a ceea ce numim astăzi Doctrina socială a Bisericii.

Și Frederic a avut ”nopti întunecate”: controversa cu saint-simonienii, ”orbii care nu-l recunosc pe Isus”, discuțiile cu cei care au vrut să-l vadă căzut și fără reputație. Mortificația și întâlnirile frecvente cu săracii au transformat toate acestea în forță pusă în slujba misiunii de evanghelizare la locul de muncă, în familie și în viața socială. Așa ar trebui să fie și pentru fiecare dintre noi.

Articol publicat pe site-ul SSVP.

Traducere sora Magdalena